

عنوان مقاله:

طراحی مجموعه مسکونی در شهر شیراز با رویکرد بهبود حس تعلق به مکان با هدف ارتقاء کیفیت سکونتگاه

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی فناوری های نوین در مهندسی معماری و شهرسازی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

محمدعلی برومند - مقطع کارشناسی ارشد، مهندسی معماری، گرایش معماری، دانشگاه علوم و تحقیقات بوشهر

خلاصه مقاله:

عدم حس تعلق به مکان و افول وجوه کیفی محیط های سکونت بعنوان محصول رشد و توسعه شتابان شهرها، سبب بروز نارضایتی شهروندان گشته که عوارضی همچون افسردگی روحی و روانی تا اشکال مختلف آشوبها و تخریب های شهری را منجر می گرد. در چنین شرایطی بسیاری از اندیشمندان و نظریه پردازان حوزه معماری و شهرسازی رویکرد "ارتقای کیفیت محیط سکونت" را به عنوان رهیافتی در دستیابی به هدف "حس تعلق به مکان" عنوان کرده اند. اهداف اصلی این رویکرد در دو محور بهبود شرایط کالبدی محیط سکونت و تصورات ذهنی شهروندان از وضعیت کیفی محیط زندگی خویش تعریف می شود. این امر با هدفگذاری در ایجاد شرایط مطلوب کالبدی / محیطی و برداشت مثبت نسبت به جوانب عینی و قابل مشاهده محیط تحقق می یابد. برای این منظور لازم است متغیرها و مولفه های تاثیرگذار بر کیفیت محیط سکونت شناسایی شده و سطح رضایتمندی ساکنین از هر یک از این مولفه ها سنجیده شود تا در صورت وجود تفاوت آشکار در وضعیت سنجش شده با وضع مطلوب، نسبت به تدوین راهکارهای مناسب جهت ارتقا حس تعلق به مکان اقدام گردد بنابراین پژوهش حاضر، به منظور ارائه راه حل هایی برای کیفیت بخشی به مجتمع های مسکونی با روشی توصیفی و تحلیلی و بر اساس بازشناسی مفهوم حس تعلق به مکان، در محیط انسان ساخت، نظریه های مرتبط با این دو رویکرد را بررسی نموده و رابطه درونی دو مولفه، ویژگی های کالبد محیط مسکونی و حس تعلق به مکان را در قالب سازمانی نظام مند برای برنامه ریزی و طراحی این محیط ها تبیین میکند.

کلمات کلیدی:

حس تعلق به مکان، مجموعه مسکونی، شهر شیراز.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1966387>

